

Toulky se sněžnicemi po Jeseníkách - z Malé Morávky na Petrovy kameny

Petrovy kameny (1446m.n. m) jsou známým pojmem pro každého, kdo jednou navštívil nejvyšší moravské pohoří – Hrubý Jeseník, a to ať už v létě, či v zimě. Tato skupina bizarních skal z břidlic a rul, která je součástí Národní přírodní rezervace Praděd, je dominantou území mezi severní částí hřebene Vysoké hole (1464m) a Pradědem (1492m). Z důvodu ochrany vzácné flóry, která se tu vyskytuje a mezi níž patří lišejníky, mechy i endemické keře však nejsou skály veřejnosti přístupné. Ke skalám se váže i řada pověstí a při smutně proslulých čarodějnických procesech v 17. století byly označovány jako místo, kam se čarodějnice slétaly na schůzky s ďáblem.

Nevím, zdali létaly čarodějnice na Petrovy kameny i v zimě, jedině snad pokud měly vytápěná košťata; jestliže ovšem ano, jistě to pro ně bylo pohodlnější než se tam brodit sněhem jako my obyčejní smrtelníci. Trávíc zimní dovolenou v Malé Morávce, rozhodl jsem se letos zpestřit si pobyt výšlapem právě na Petrovy kameny, přičemž chci vyměnit na čas běžky za sněžnice, které jsem si na ozkoušení za drobný obolus zapůjčil

v olomouckém

Adrenalin centru.

Celou noc sněžilo, takže venku přibyla solidní vrstva nového prašanu, do kterého plný očekávání nových zkušeností a zážitků se sněžnicemi vyrazím. Počasí vypadá solidně; nahoře azurová

obloha s několika mráčky a příjemně prosvítajícím sluncem a mráz tak akorát. Vydávám se za Malou Morávku po silnici směrem na Hvězdu a na první odbočce lesní cesty po levé straně vcházím do zasněženého lesa a hned nazouvám sněžnice. První kroky v čerstvém prašanu – a ejhle, ono to půjde docela v pohodě! A tak hned vyrazím zasněženou lesní cestou, která se vine vzhůru do kopce a pomalu stoupám kilometr až k rozbočení

cest, kde si udělám menší odbočku doprava k lesní pasece v ústí Bělokamenného potoka.

Zasněžená paseka se seníkem, ohraničená z jedné strany skalními bloky, vystupujícími z bukového lesa a z druhé strany potokem vyhlíží velice romanticky a tak na chvíli spočinu a vytahuji foťák. Poté se vracím zpět a neznačenou lesní cestou pokračuji ve stoupání lesem kolem bývalých rudných štol pod Jelení cestou až k rozcestníku modře

značené lyžařské Kmínkovy cesty. Zezdola mě dochází skupina běžkařů, kterým se evidentně líbilo postupovat hlubokým sněhem v mnou prošlapané stopě a rádi by takto pokračovali i dále, což s díky odmítám. Dávám se vpravo podle modře značené lyžařské cesty a šlapu další kilometr k rozcestníku s červeně značenou lyžařskou Jelení cestou, po níž se vydávám dál pomalu vzhůru. Silná sněhová pokrývka cesty je zde jen občas narušena zvířecími stopami, odsud už nepotkávám živáčka. Po půldruhém kilometru se odpoutávám od značené cesty a vydávám se přímo vzhůru svahem podél potůčku. Na sněžnicích nastavuji patky a zjišťuji, že je to dost dobré vylepšení pro stoupání do příkrého svahu a tak ještě za pomoci teleskopických hůlek si to pomalu, ale jistě šinu do svahu.

Konečně se mezi smrky, přikrytými sněhovou peřinou objevuje kouzelná „perníková chaloupka“ – stará Eustachova chata, u níž sundávám sněžnice, abych dal pauzu na Tatranku s čajem - a už jsem po kolena ve sněhu (ty sněžnice jsou fakt dobré). Po chvilkovém pobíhání po lese, spojeném s fotografováním zimních zátiší se dostávám na žlutě značenou pěšinu, která mne „vytáhne“ k rozcestníku Nad Velkým kotlem na okraji hřebene Vysoké hole. Zde ovšem zjišťuji, že ranní azuro je to tam a nahoře od Pradědu táhnou šedé mraky spolu s mlhou. Přecházím z prašanu na ufoukanou namrzlou sněhovou krustu hřebene, což si vynucuje změnu techniky chůze a scházím dolů na Ovčárnu. Celkem slušně propoceny si dávám pauzu na oběd spolu s chmelovým iontovým nápojem.

Když pak po poledni začínám vylézat po okraji sjezdovky k Petrovým kamenům, lezu už do pořádné mlhy, která se převaluje přes hřeben Vysoké hole a díky níž jsou skály Petrových kamenů vidět jen občas na chvíli.

Orientuji se

víceméně podle zvuku lyžařského vleku a kupodivu se správně podle plánu dostávám na červenou značku, která mne dovede k rozcestníku Nad Ovčárnou, od něhož už pokračuji po žluté značce v sestupu z hřebene.

Teď už se jde téměř pořád jenom z kopce; úbočím Temné (1263m) na náhorní pláň s výhledy na okolní hory a odtud pak sešup dolů k rozcestníku Skály pod Kopřivnou. Cesta hustým zasněženým lesem pěkně ubývá, chůze na sněžnicích je opravdová pohoda, doplněná nádherným tichem okolní přírody. Zdá se, že jsem dnes jediným návštěvníkem této části Jeseníků, neboť lyžařská stopa je zapadaná sněhem a prvního běžkaře potkávám až těsně před Karlovem. Závěrečnou „třešničkou na dortu“ dnešního výšlapu na sněžnicích je příjemně roztopená sauna na chatě. Kouzlu poznávání zasněžených zimních hor na sněžnicích jsem zcela propadl, přičemž se zapůjčeným typem sněžnic francouzské značky TSL 225 jsem byl velice spokojený a musím uznat, že jsou dobře propracované a praktické do každého terénu.

Použitá mapa : Edice KČT č.55 HRUBÝ JESENÍK 1 : 50 000